

[Lorentzen.]

slags § 5 kan Jordfordelingskommissionen ikke oprette nye Brug. Det gaar over til Jordlovsudvalget, saadan at der for Eftertiden ikke er to konkurrerende Foretagender, der fordeler Jord til Udstykning. Af de Brug, der er blevet oprettet af de to Udvalg, er det vistnok de Brug, Jordfordelingskommissionen har etableret, der er blevet de dyreste. Derfor er det absolut et Fremskridt, at Jordlovsudvalget nu kan arbejde med det alene.

I det hele og store vil jeg gøre mit til, at vi kan komme til Vejs Ende med dette Spørgsmaal, og jeg tør ogsaa paa mit Partis Vegne love velvillig Behandling af Lovforslaget.

Steen: Den Afgrænsning af Jordfordelingskommissionens Omraade, her foreslaas, kan mit Parti i det hele og store tiltræde, men det er jo rigtigt, som det er fremhævet af den konservative Ordfører, det ærede Medlem Hr. Lorentzen, og ogsaa af Venstres ærede Ordfører (Chr. Ernst Christensen), at naar det drejer sig om en Ombytning af Jord, og denne ikke anses for ønskelig af en Del af Lodsejerne, medens Flertallet af Lodsejerne nærer Ønske om det, og Kommissionen er enig med disse, befinder man sig paa et Omraade, hvor der skal udvises en vis Varsomhed. Det synes jeg imidlertid ogsaa, der er gjort ved Affattelsen af Lovforslagets § 2. Jeg lægger for mit Vedkommende ikke ringe Vægt paa, at det dog i alle Tilfælde vil dreje sig om et Mageskifte, hvor der kun er Tale om at yde Jord for Jord, saaledes at ingen mod sit Ønske kommer ind i Forhold, der medfører nogen Art af direkte økonomisk Forpligtelse.

Jeg anser det for overordentlig heldigt, at der gennem det foreliggende Forslags § 5 nu drages en bestemt Grænse mellem Virksomhedsomraaderne for henholdsvis Statens Jordlovsudvalg og Jordfordelingskommissionen, som jo begge paa Statens Vegne arbejder med Jordspørgsmaalets bedst mulige Løsning i de sønderjyske Landsdele. Jeg kan tilsige vor Medvirkning til Lovforslagets Fremme.

Schmidt: Det er ikke for at kritisere dette Forslag, jeg tager Ordet, men blot for at sige, at Formaålet synes mig at være saa vigtigt og af saa stor Betydning, at jeg absolut kan tiltræde det og ønsker, at Lovforslaget bliver fremmet hurtigst — uden at ville kritisere Enkeltheder, som jeg jo heller ingen Indflydelse har paa.

Landbrugsministeren (Bording):

Jeg takker samtlige Talere, som har anbefalet det foreliggende Lovforslag, og skal sige over for det ærede Medlem Hr. Chr. Ernst Christensen, som udtalte, at han ikke troede paa, at en hensigtsmæssig Jordfordeling var gennemført med Udgangen af 1939, som der gaas ud fra i en Bestemmelse i Lovforslaget, at jeg vil meget advare mod den Slags Udtalelser, for det er jo kun at medvirke til, at der ikke sker noget dernede eller i alt Fald sker alt for lidt. Jeg vil meget stærkt advare imod, at man i Sønderjylland gaar ud fra som givet, at man her kan opretholde en Institution, som dog kræver ikke saa faa Penge, i Aarevis, uden at der sker noget nævneværdigt med Gennemførelsen af den hensigtsmæssige Jordfordeling. Det maa være muligt at tilendebringe denne Sags Løsning i 15 Aar. Jeg vil i alt Fald ikke give noget Tilsagn om, at jeg vil foreslaa en Forlængelse, hvis jeg har nogen som helst Indflydelse paa det til den Tid.

Det ærede Medlem Hr. Lorentzen udtalte nogen Betænkelighed over for det, der foreslaas gennemført i § 2, nemlig en vis Tvang over for de Lodsejere, som ikke vil gaa med til en hensigtsmæssig Jordfordeling. Jeg tror, det er nødvendigt, at man faar denne Bestemmelse med ind i Loven. Jeg har ogsaa Indtryk af, at det ærede Medlem selv erkendte, at det var nødvendigt, og at det i Virkeligheden var Procentens Størrelse, som det ærede Medlem var noget betænkelig ved.

Jeg vil ikke paa nogen Maade tro, at man, hvis Lovforslaget vedtages, i ret mange Tilfælde vil komme til at staa over for den Situation, at man vil tvinge 33 pCt. til at gaa med til en Jordfordeling. Jeg føler mig overbevist om, at man i saa Tilfælde fra alle Sider vil vige tilbage for Tvang. Men jeg tror paa den anden Side, at det vil være rigtigt, at man har en ret vidtgaende Bestemmelse, som staar, om jeg saa maa sige, som en Trusel for de paa-gældende, saaledes at de dog tager noget Hensyn til Fornuften ogsaa paa dette Omraade. Vi ved jo alle sammen, at der kan være enkelte Mennesker, som mener, at de kan have Interesse i at standse en Sag, og som er modvillige, selv om de egentlig ikke har nogen særlig Grund dertil; at saadanne Mennesker skulde kunne standse en saa vigtig Foranstaltning som den, her er Tale om, vilde være ganske urimeligt. Derfor tror jeg, at man maa have en Bestemmelse, der dog i nogen Maade giver Mulighed for at overvinde ganske urimelige